

BENÅDA, v. a. 1. 1) Bevisa nåd. Har (i denna o. följ. bem.) till subjekt endast regerande personer. *Konungen har b-t honom med adelskap, med Wasaorden.* — 2) Gifva nåd åt (en dömd förbrytare), efterskänka eller mildra straff. *Han var dömd att mista lifvet, men blef af konungen b-d.* — Syn. Se *Förlåta*.

BENÅDAD, a. p. 2. Som blifvit benådad (bem. 2). *En b. förbrytare.* — Substantivt säges äfven: *En b. De b-e.*

BENÅDANDE, n. 4. Handlingen, då man benådar.

BENÅDER, f. 1. pl. — *ådror.* (anat.) Fin blodåder, som genomgår ben (bem. 2).

BENÅDNING, f. 2. 1) Se *Benådande*. — 2) Hvad som genom ett benådande erhållits. — Syn. *Nåd, Ynnest, Ynnest- eller Nådebevisning.*

BENÅDNINGSBREF, n. 5. Öppet bref af en regerande person, hvarigenom en dömd förbrytars benådande offentligent tillkännagifves.

BENÅDNINGSRÄTT, m. 5. Rättigheten att benåda dömda förbrytare, hvilken endast tillkommer regeringsmakten i en stat.

BENÄGEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Böjd (för). *B. till det onda. B. till dryckenskap, till vrede. B. till misstankar, för att misstänka andra. Jag är b. för den tron, att han misstagit sig. B. att tro något, att hjälpa behöfvande.* — Syn. Se *Böjd*. — 2) Som hyser gynnsamma tänkesätt emot någon. *Han är dig b., ganska b. emot alla hjälpbehöfvande. B-gne läsare!* är ett uttryck, som förr mycket brukats i företal till böcker. — Syn. Se *Gunstig*.

BENÄGENHET, f. 5. 1) Egenskapen att vara benägen, fallen för något. *Hafva b. för starka drycker. Jag känner mycken b. att gifva dig en kännbar tillrättavisning. B. till det goda, onda.* — Syn. Se *Bøjelse*. — 2) Egenskapen att vara någon benägen. *Hysa b. för någon.* — Syn. Se *Gunst*.

BENÄGET, adv. På ett benäget sätt. *Ni täcks b. ursäktat, att jag deruti ej kan göra er till viljes.* — Syn. Se *Gunstigt*.

BENÄMNA, v. a. 2. Med ett visst namn utmärka, beteckna. *Huru b-er du den der örten? Gullvisfa. Detta djur b-es på svenska khorre, på franska écureuil. Han b-es i historien den Store. Hans son, Erik benämd.* — Syn. Se *Kalla*. — *B. sig*, v. r. (om personer) Låta sig kallas, heta. *Den tilltalade b-er sig Sundström.* — Jfr. *Anm. under Nämna*.

BENÄMNANDE, n. 4. Handlingen, då man benämner.

BENÄMNE, n. 4. Se *Ben*, 1.

BENÄMNING, f. 2. 1) Handlingen, då man benämner. — 2) Namn, hvarigenom någon eller något betecknas, till skillnad ifrån andra. *I konst och vetenskap bör man ej utan nödvändighet ändra antagna b-ar.*

BENÖJA SIG, v. r. 2. (föga brukl.) Se *Nöja sig*.

BEORDRA, v. a. 1. (i militärspråket) Gifva order att begifva sig till en viss ort, att utföra ett visst uppdrag. *Han har blifvit b-d till Carlsborg. B. någon att rida ut på rekognoscering.* — Syn. Se *Befälla*.

BEORDRANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man beordrar. — 2) Gifven order. — Syn. Se *Befallning*.

BEPACKA, v. a. 1. (mindre brukl.) Packa full med.

BEPANSRA, v. a. 1. Förse med pansar.

BEPELSA, v. a. 1. (föga brukl.) Se *Påpelsa*.

BEPRISA, v. a. 1. Högeligen prisa.

BEPRISANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man beprisar. — 2) Beröm, pris, lof.

BEPRISLIG, a. 2. (föga brukl.) Se *Prisvärd*.

BEPRYDA, v. a. 2. (mindre brukl.) Väl, sorgfälligt, öfverallt, mycket pryda. — *Beprydande*, n. 4.

BEPRÖFNING, f. 2. (föga brukl.) Se *Pröfning*.

BEPRÖFVA, v. a. 1. (föga brukl.) Noga pröfva.

BEPRÖFVAD, a. p. 2. Noga, sorgfälligt pröfvad. *En b. vän. En man af b. redlighet, dygd.*

BEPUDRA, v. a. 1. (föga brukl.) Se *Pudra*.

BEPURPRA, v. a. 1. (poet.) Se *Purpra*.

BEQVÄM, a. 2. 1) (om sak) Väl passande och tjenlig till ett visst bruk; hvars bruk är ganska tjenligt och behagligt. *B. rock. Ett b-t hus. Denna soffan är ganska b. att sitta uti. B. hamn, vagn, möbel. Ett b-t sätt att färdas. Föra ett b-t lif. Det är alltid b-t att säga nej. Om det faller er b-t.* — Syn. *Tjenlig, Lätt, Läglig, Passande, Treflig.* — 2) (om person) Som ej vill göra annat, än det som faller sig lätt. — Syn. *Maklig, Lat, Trög.* — 3) (i lagstil) Som äger de af lag föreskrifna egenskaper för någon laga handling. — Syn. *Skicklig*.

BEQVÄMA, v. a. 1. Förmå någon (emot dess yttrade vilja) till en handling. *Jag skall söka b. henne att gifva sitt samtycke.* — *B. sig*, v. r. Emot sin vilja foga sig, gifva efter. Brukas ofta i förbindelse med verbet *Låta*. *Jag skall väl då b. mig dertill. B. sig efter omständigheterna. Han lät sluttigen b. sig. Hon lät b. sig att stiga in. Låta b. sig till eftergift.* — Syn. *Gå in på, Gifva vika, Gifva efter, Foga sig.*

BEQVÄMANDE, n. 4. 1) Handlingen, hvarigenom någon beqvämas att göra något. — 2) Eftergiftande, eftergift.

BEQVÄMLIG, a. 2. Se *Beqväm*, 1.

BEQVÄMLIGEN, **BEQVÄMLIGTVIS**, adv. Se *Beqvämt*.

BEQVÄMLIGHET, f. 5. 1) Egenskapen att vara beqväm. a) *B-en af en soffan kan ej nekas.* — b) *Hans b. har blifvit så stor, att . . .* — Syn. a) *Läglighet, Tjenlighet, Lätthet, Treflighet, Passande tid, Passande ställning.* — b) *Maklighet, Tröghet, Lathet.* — 2) *Tillstånd*, då man har beqvämt. *Han lefver i stor b. Han älskar mycket sin b.* — 3) Brukas stundom i mera hyfsadt tal i stället för: *Nattstol och Nattpotta.*

BEQVÄMLIGT, adv. Efter sin beqvämlighet, makligt. *Arbeta b. B. sköta sin syssla.*

BEQVÄMT, adv. På ett beqvämt sätt, i beqvämlighet. *Sitta, ligga, åka b. Lefva, bo b. Det går ganska b. an. Sin syssla sköter han ganska b.*

BERÄMA, v. a. 1. (af det tyska *Beramen*) Besluta, utsätta, öfverenskomma om. Brukas i äldre stil i fråga om allmänna mötens beslut; numera sällan, utom i halft skämtsamt och satirisk stil. *B. en viss dag. Ett möte blef b-dt. Det blef b-dt, att . . .* — *Beramande*, n. 4.

BERBERIS, bärrberis's, m. 5. Taggig buskväxt, med röda, ganska sura bär, som stundom begagnas i stället för citron. Berberis vulgaris. Äfv. *Surtorn.* — *Ss. B-buske, -bär, -sast, -sirap, -syllt, -syra.* [Berberis.]

BERCAN, se *Berkan*.

BEREDA, v. a. 2. 1) Göra skicklig, passande. (om sak) till något visst bruk, (om person) till någon viss handling. *B. ett läkemedel. B-er Herran väg. B. någon till döden, till exa-*